

Arrest

nr. 100 995 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. TUCI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 18 december 2012 een derde asielaanvraag in.

Op 20 december 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris lastens eerste verzoeker de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag waarvan de redengeving luidt:

“Overwegende dat betrokkene op 26.06.2000 een eerste asielaanvraag indiende die op 25.01.2001 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering van verblijf kreeg. Overwegende dat betrokkene op 06.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende die op 27.04.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een

beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 10.08.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 18.12.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een verklaring van een ver familielid, die bemiddeld heeft tussen de twee families in bloedwraak, (zonder afgiftedatum) (+ kopie van zijn paspoort) (+ Franse vertaling) voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij wil aantonen dat de familie van D. K. niet akkoord zou gaan met een verzoening, waardoor het leven van betrokkene nog steeds in gevaar zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat L. B. naar de gevangenis gegaan zou zijn om D.K. te ontmoeten (aangezien hij aangesteld was als bemiddelaar). Overwegende dat betrokkene verklaart dat Ded en zijn kinderen niet akkoord zou gaan met een verzoening. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een internetartikel dd. 02.06.2010 voorlegt over het incident dat plaatsvond op 01.06.2010. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene de enveloppe voorlegt waarin bovenstaande verklaring opgestuurd zou zijn door zijn schoonbroer. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de oudste zonen van D. zijn moeder zwaar beledigd zouden hebben op de markt en dreigementen aan het adres van betrokkene geuit zouden hebben. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn moeder, ook al heeft ze de kans om naar Griekenland te gaan, in Albanië zou blijven om een oplossing te vinden voor het probleem van betrokken. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij schrik zou hebben van de familie K. en voor zijn leven en dat van zijn kinderen zou vrezen. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RW. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de zonen van Ded de mogelijke kopen van zijn winkel bedreigd zouden hebben midden november 2012. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 21.05.2012 & 24.08.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 1 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 20 december 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris lastens tweede verzoekende partij de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag waarvan de redengeving luidt:

"Overwegende dat betrokkene op 26.06.2000 een eerste asielaanvraag indiende die op 25.01.2001 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering van verblijf kreeg. Overwegende dat betrokkene op 06.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende die op 27.04.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 10.08.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep

bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 18.11.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terug keerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn derde asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de derde asielaanvraag van haar echtgenoot op 20.12.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overweging name'. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze vreest dat haar man of haar zonen iets zou overkomen omdat de familie, met wie ze in bloedwraak zitten, niet akkoord zou gaan met een verzoening. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overweging name van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze via contact met haar broer vernomen heeft dat de twee zonen van D. K. haar schoonmoeder begin december 2012 bedreigd zouden hebben op de markt en dat ze gezegd zouden hebben dat ze betrokkene en haar gezin wel zouden vinden ongeacht hun verblijfplaats. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar schoonmoeder na dit incident L. B. aangesproken zou hebben om te bemiddelen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat Lek al bemiddeld zou hebben tussen hem, maar dat dit helaas zonder resultaat gebleven zou zijn. Overwegende dat deze verklaring niet in staat is de essentie van de beslissing van het CGVS te wijzigen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar schoonmoeder in Albanië zou blijven om de problemen van haar echtgenoot en het gezin op te lossen. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voorde onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 24.08.2012 & 10.12.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van "artikel 62 van de wet van 15 december 1980« de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginseel". Uit het middel blijkt dat zij tevens de schending aanvoeren van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

"Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de

wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet;

Dat artikel 51/8 stelt dat "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe se tevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van (...)"

Dat verzoeker nieuwe verklaringen heeft afgelegd betreffende feiten die plaats hebben gevonden na de laatste fase van de vorige asielpprocedure en een nieuw document voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende de tussenkomst van bemiddelaar B. op 04.09.2012 en 10.10.2012 in de gevangenis, teneinde zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 Conventie van Genève aan te tonen (stuk 3):

Aan de verklaring van de bemiddelaar dient volle bewijskracht te worden toegekend rekening houdend met het vonnis waaruit de feiten duidelijk blijken;

Verzoeker en de tegenpartij werden beiden veroordeeld!

De tegenpartij die een vendetta verklaarde aan verzoeker zit nog steeds zijn gevangenisstraf uit;

De bemiddelaar, een verre oom van verzoeker en een dorpskennis van de tegenpartij, probeert hen van begin af te verzoenen, maar de tegenpartij volhardt in zijn intentie van bloedwraak;

De verzoeningscommissie is ook reeds tussengekomen en probeert te verzoenen.

Het spreekt voor zich dat de verzoeningscommissie door verzoeker werd gesolliciteerd om tussen te komen met het oog op verzoening;

De bemiddelaar daarentegen die een verre oom van verzoeker is en die de tegenpartij kent heeft zich vrijwillig aangeboden om tussen te komen;

Momenteel komt hij naast de verzoeningscommissie tussen;

Aangezien verzoeker niet in Albanië is, wordt de Verzoeningscommissie gecontacteerd door de moeder van verzoeker;

Deze laatste werd op straat beledigd en bedreigd. Dit zijn geen loze beweringen maar de harde realiteit voor mensen die geconfronteerd worden met het fenomeen van bloedwraak;

Dat in onderhavig geval verzoeker nieuwe gegevens aangaande een oud feit, alsook nieuwe feiten heeft aangehaald, die ontegensprekelijk nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw.;

Dat de verwerende partij onterecht van oordeel was dat de door verzoeker aangehaalde gegevens geen "nieuwe gegevens" uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw., terwijl zij haar beslissing om tot dit besluit te komen op gegevens en die eerder betrekking hebben op de bewijswaarde van sommige nieuwe gegevens in het licht van de bewijzen die reeds verzameld zijn;

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat deze overweging niet ernstig is om de door verzoeker aangebrachte documenten niet in aanmerking te nemen als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vw.

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij zelfs geen kennis heeft genomen of zelfs geen moeite heeft gedaan om kennis te nemen van de inhoud van bovenvermelde brieven;

Dat deze elementen wel degelijk nieuwe gegevens zijn, in die zin dat ze een nieuw feit aanbrengen, of een bewijs van een oud feit aanvoeren;

Bijgevolg diende de overheid deze elementen te beschouwen als zijnde nieuwe elementen in de zin van 51/8 Vw.; Dat bijgevolg de beslissing die stelt dat er geen nieuwe elementen zijn, in strijd is met artikel 51/8 Vw.;

Dat in casu de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering;

Dat de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikel 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen;

Dat dit eveneens het standpunt is van het Hof van Cassatie; Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn;"

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een enige middel halen verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid het vertrouwensbeginsel. Verzoekers verwijten verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met de nieuwe feiten die zij bij hun derde asielaanvraag hebben naar voren gebracht, met name het document betreffende de tussenkomst van de bemiddelaar op 4 september 2012.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat:

"Als nieuwe gegevens bij meervoudige asielaanvragen kunnen worden beschouwd, alle gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin de asielzoeker ze had kunnen aanbrengen. " (RvV 16 juni 2009, nr. 28.796) (eigen onderlijning)

Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan. De stukken die thans worden voorgelegd kunnen weliswaar 'nieuw zijn' in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat die betrekking hebben op feiten of

situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvragen (R v St 13 april 2005, nr. 143.020).

Artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)"

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de verwerende partij toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.840)

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad volgt daaruit dat gegevens die aanleiding kunnen geven tot een onderzoek ten gronde van een tweede of volgende asielaanvraag, steeds:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Verwerende partij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad:

"Artikel 51/8, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft af gelegd en hij geen nieuwe gegevens –dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen- aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. het middel mist feitelijke grondslag waar verzoeker beweert telefonisch contact te hebben gehad met zijn moeder, terwijl hij voor de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde "Ik heb geen enkel contact met mensen in Afghanistan". Verzoeker verklaarde zelf dat de problemen die hij reeds aanhaalde bij zijn vorige aanvragen nog steeds gelden. ... de verwerende partij heeft de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid niet op kennelijk onredelijke wijze overschreden door te oordelen dat door verzoeker geen gegevens aangebracht worden die voldoen aan het begrip "nieuwe gegevens" in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet." (RVV nr. 14.417, 13 augustus 2007)

Uit de vaststaande rechtspraak van de Raad en de Raad van State volgt dat de loutere bewering dat de stukken niet eerder konden worden bekomen, of het loutere gegeven dat de stukken pas aan

verzoekende partij ter kennis werden gebracht nadat de laatste asielpcedure werden beëindigd, niet volstaan om aanleiding te geven tot het ten gronde onderzoeken van een tweede of volgende asielaanvraag.

In die zin dient de rechtspraak met betrekking tot "nieuwe gegevens" te worden begrepen:

"Waar verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert door te stellen dat het loutere feit dat verzoekers familieleden kennis kregen van een ontvangstbewijs van een vonnis in augustus 2006 niet met zich meebrengt dat hijzelf ook in dezelfde periode kennis kreeg van het in Syrië tussengekomen vonnis, kan de Raad slechts vaststellen dat nieuwe gegevens, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gegevens zijn die betrekking moeten hebben op feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

(...) artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken niet toelaat de aangebrachte gegevens inhoudelijk te beoordelen om de impact ervan te bepalen. Hij kan slechts het "nieuw karakter" van deze gegevens onderzoeken." (RVV nr. 10.817, 30 augustus 2007)

Verwerende partij heeft de eer op te merken dat het document van de bemiddelaar waarnaar verzoeker verwijst een gesolliciteerd karakter heeft en dergelijke bemiddelingsdocumenten met betrekking tot bloedwraak gemakkelijk in Albanië gekocht kunnen worden.

De andere elementen die verzoekers in hun derde asielaanvraag hebben aangebracht kunnen weliswaar "nieuw" zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoekers maken niet aannemelijk dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van hun eerdere asielaanvraag. In casu hebben alle "nieuw" aangehaalde elementen betrekking op de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot de tweede asielaanvraag, die definitief afgesloten werd met een weigeringsbeslissing van uw Raad door het arrest met nummer 85.7 63 van 9 augustus 2012 voor verzoeker en arrest met nummer 92.181 van 26 november 2012 voor verzoekster.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.4 66; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoekers aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het enige middel is ongegrond."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 2 februari 2007, nrs. 167.407 en 167.411). In casu wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en worden de feitelijke redenen weergegeven waarom de door verzoekers aangehaalde elementen niet kunnen worden weerhouden als nieuwe gegevens in toepassing van voormeld artikel.

De Raad wijst erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoekers menen dat de motivering onvoldoende is en bekritisieren de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht die in casu een onderzoek vergt van de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers ter gelegenheid van hun tweede aanvraag de volgende elementen aanbrachten:

- verklaring van een ver familielid die bemiddeld heeft tussen de twee families die in bloedwraak zitten,
- internetartikel van het incident dat plaats vond op 1 juni 2010.

Het verhoor van eerste verzoeker ter gelegenheid van het indienen van de derde asielaanvraag verloopt als volgt::

"(...)

Vandaag leg ik de volgende nieuwe documenten voor :

Verklaring van een ver familielid die bemiddeld heeft tussen de twee families (familie K. en familie P.) die in bloedwraak zitten + kopie van kopie paspoort van de bemiddelaar L.B..

c:> Origineel gezien

c:> Vertaald naar het Frans

Internetartikel ivm het incident dat plaatsvond 01 juni 2010. Tijdens mijn vorige asielaanvraag heb ik verteld over dit incident.

Hoe bent u aan de verklaring geraakt?

De verklaring werd me per post opgestuurd door mijn schoonbroer Ndoc Baboci. (zie envelop) Ik heb ; ze op 13.12.2012 ontvangen.

Is er een specifieke reden waarom u vandaag deze documenten voorlegt?

Hiermee wil ik aantonen dat de familie van D. K. niet akkoord gaat om zich te verzoenen. Dit betekent dat mijn leven nog steeds in gevaar is omdat ik nog steeds in bloedwraak zit met deze familie.

L.B. is naar de gevangenis gegaan om D. K. te ontmoeten. Hij werd aangesteld om te bemiddelen omdat hij zowel familie is van mij als van D.. D. gaat echter niet akkoord om zich te verzoenen. Hij is zeer ziek en de kans bestaat erin dat hij zal sterven.

L. B. is ook naar de kinderen gegaan van D. en zij gaan ook niet akkoord om vergiffenis te schenken.

Begin deze maand hebben de oudste zonen van D. (V. en E.) mijn moeder op de markt zwaar beledigd. Ze hebben dreigementen geuit aan mijn adres. Ik heb mijn moeder belast met mijn problemen. Ze kan altijd naar Griekenland gaan bij mijn zus en mijn broer maar ze blijft in Albanië om een oplossing te vinden voor mijn probleem.

Is dit uw enige vrees?

Ik ben in orde met de Albanese overheid. Ik heb mijn straf uitgezeten. Ik heb schrik van de familie K.. Ik vrees voor zowel mijn leven als voor het leven van mijn kinderen.

Hebt u nog contact met mensen in Albanië?

Ik heb aan mijn schoonbroer gevraagd om één van mijn winkels te verkopen. Midden van november : 2012 was er iemand geïnteresseerd. De zonen van D. (V. en E.) hebben de koper bedreigd. Indien hij de winkel zou overkopen, dan zou hij problemen krijgen.

Wilt u nog iets toevoegen aan uw verklaring?

Mijn leven en het leven van mijn kinderen is niet veilig in Albanië."

Het verhoor van de tweede verzoekende partij verloopt als volgt:

"(...) Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag?

BureauR 18.12.2012

Mijn man heeft alle documenten voorgelegd tijdens zijn derde asielaanvraag.

Waarvoor vreest u, Indien u terugkeert naar Albanië?

Ik vrees dat mijn man of mijn zonen iets zouden overkomen.

De familie met wie we in bloedwraak zitten gaan niet akkoord om zich te verzoenen. Dit betekent dat ze wraak willen nemen.

Hebt u nog contact met mensen in Albanië?

Ik heb nog contact met mijn broer. Hij heeft verteld dat de twee zonen van D. K. mijn schoonmoeder (begin december 2012) op de markt hebben bedreigd. Ze hebben tegen haar gezegd dat ze ons zouden vinden, waar we ook verblijven. Na dit incident heeft mijn schoonmoeder hem aangesproken en ze zijn samen naar L. B. gegaan om te bemiddelen. Daarvoor heeft L. ook al bemiddeld bij D. en zijn zonen, helaas zonder resultaat.

Wilt u nog iets toevoegen aan uw verklaring?

Mijn schoonmoeder blijft in Albanië om onze problemen op te lossen. ·

De verklaring die mijn man heeft voorgelegd, wordt ondertekend door de dorpsoudste en de bemiddelaar L.”

De bestreden beslissingen vermelden aangaande de voorgelegde documenten:

“Overwegende dat betrokkene een verklaring van een ver familielid, die bemiddeld heeft tussen de twee families in bloedwraak, (zonder afgiftedatum) (+ kopie van zijn paspoort) {+ Franse vertaling} voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij wil aantonen dat de familie van D. K. niet akkoord zou gaan met een verzoening, waardoor het leven van betrokkene nog steeds in gevaar zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat L. B. naar de gevangenis gegaan zou zijn om D.K. te ontmoeten (aangezien hij aangesteld was als bemiddelaar). Overwegende dat betrokkene verklaart dat Ded en zijn kinderen niet akkoord zou gaan met een verzoening. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een internetartikel dd. 02.06.2010 voorlegt over het incident dat plaatsvond op 01.06.2010. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene de enveloppe voorlegt waarin bovenstaande verklaring opgestuurd zou zijn door zijn schoonbroer. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn.”

en:

“Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn derde asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de derde asielaanvraag van haar echtgenoot op 20.12.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overweging name'.”

Deze motieven zijn kennelijk redelijk en vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partijen maken verder op geen enkele wijze aannemelijk waarom zij het in het kader van de derde asielaanvraag aangebrachte internetartikel niet eerder hebben bijgebracht ter gelegenheid van de vorige asielaanvragen. Het artikel verwijst naar feiten van 2010 terwijl de bestreden beslissingen duidelijk melding maken van de data waarop de eerder ingediende asielaanvragen zijn afgesloten. Op 1 augustus 2012 zijn verzoekers nog gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het loutere feit dat de verzoekende partijen gegevens niet konden aanbrengen noch vermelden in hun vorige asielprocedure is op zich echter onvoldoende om aan te nemen dat het gaat om nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156). Voorts weerleggen zij door het poneren van een loutere negatie geenszins het oordeel van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de verklaring van L., waarvan zij erkennen dat deze een ver familielid is, met de kopie van diens paspoort, een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Een verklaring zoals in casu met een gesolliciteerd karakter houdt geen “*ernstige aanwijzing*” zoals hierboven omschreven in. De feitelijke interpretatie die in het verzoekschrift wordt weergegeven aangaande de bemiddelaar en de verzoeningscommissie doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Evenmin kunnen er uit de verklaringen van verzoekers nieuwe elementen worden afgeleid.

Wat de afgelegde verklaringen betreft verwijzen de bestreden beslissingen naar de vorige beslissingen aangaande de asielaanvragen. Dienaangaande wordt opgemerkt dat in het arrest 92 181 van 26 november 2012 van de Raad nog werd verwezen naar objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de overheid in Albanië redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet heeft getroffen. Dit gegeven wordt niet weerlegd. Voorts wordt er in de bestreden beslissingen verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012 waaruit blijkt dat aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof wordt gehecht onder meer door tegenstrijdigheden in de verklaringen en dat minstens van hen kan worden verwacht dat zij een beroep doen op bescherming van de Albanese autoriteiten. Rekening houdend met dit gegeven acht de Raad de motieven van de bestreden beslissing aangaande hun afgelegde verklaringen kennelijk redelijk.

De bestreden beslissingen stellen hierover:

“Overwegende dat betrokkene verklaart dat de oudste zonen van D. zijn moeder zwaar beledigd zouden hebben op de markt en dreigementen aan het adres van betrokkene geuit zouden hebben. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn moeder, ook al heeft ze de kans om naar Griekenland te gaan, in Albanië zou blijven om een oplossing te vinden voor het probleem van betrokken. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij schrik zou hebben van de familie K. en voor zijn leven en dat van zijn kinderen zou vrezen. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RW. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de zonen van Ded de mogelijke kopen van zijn winkel bedreigd zouden hebben midden november 2012. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”

en:

“Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze vreest dat haar man of haar zonen iets zou overkomen omdat de familie, met wie ze in bloedwraak zitten, niet akkoord zou gaan met een verzoening. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overweging name van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze via contact met haar broer vernomen heeft dat de twee zonen van D. K. haar schoonmoeder begin december 2012 bedreigd zouden hebben op de markt en dat ze gezegd zouden hebben dat ze betrokkene en haar gezin wel zouden vinden ongeacht hun verblijfplaats. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar schoonmoeder na dit incident L. B. aangesproken zou hebben om te bemiddelen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat Lek al bemiddeld zou hebben tussen hem, maar dat dit helaas zonder resultaat gebleven zou zijn. Overwegende dat deze verklaring niet in staat is de essentie van de beslissing van het CGVS te wijzigen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar schoonmoeder in Albanië zou blijven om de problemen van haar echtgenoot en het gezin op te lossen. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De Raad wijst er tenslotte nog op dat, overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State (RvS 8 november 2002, nr. 112.420) gegevens die werden verkregen via een telefoongesprek, waarvan het

bestaan slechts wordt beweerd, hoe dan ook niet kunnen worden beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen dat deze wel degelijk de inhoud van de voorgelegde stukken in rekening hebben genomen.

Gelet op deze elementen kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook op kennelijk redelijke wijze besluiten dat verzoekers geen nieuwe gegevens aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij de verzoekende partijen (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De verzoekende partijen tonen niet aan dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling hebben aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij naar recht en redelijkheid kon besluiten dat de verzoekende partijen geen nieuwe gegevens hebben aangehaald en dat de bestreden beslissingen rekening hebben gehouden met de individuele situatie van verzoekers. Verzoekers beperken zich tot het uiten van vage beweringen, het negeren van de door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gegeven interpretatie en het geven van eigen interpretaties.

De Raad wijst erop dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om onwaarheden en tegenstrijdigheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag te vergoelijken (RvS 14 september 2005, nr. 148.882, RvS 13 december 2005, nr. 152.608).

Tot slot is elke kritiek gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de eerste asielaanvraag, niet pertinent als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissingen te betwisten. De bestreden beslissingen steunen derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat de aangevoerde bepalingen niet geschonden zijn.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Verzoekers tonen niet aan dat zij rechtmatige verwachtingen konden hebben die niet zijn gehonoreerd. Verzoekers tonen niet de schending van de door hen aangehaalde bepalingen aan. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN